

NGÀY CỦA CHÚNG MÌNH

PK: Đỗ Văn Ngọc

“Nơi nào đẹp nhất? Nơi người yêu bạn đang ở” - Câu nói đầy ấp sự nồng ấm và lãng mạn của tình yêu mà tôi đã đọc đâu đó.

Và hằng năm khi Giáng sinh về ngày 24/12 với tôi là một ngày “Đặc biệt”. Tôi lại chuẩn bị cho một chuyến đi xa ngắn ngày. Một quãng đường dài trên năm trăm cây số, mất gần hai giờ bay, lưu trú và thời gian đi về chỉ hai ngày là không nhiều. Không phải gấp gáp, không có thời gian, mà là một thông lệ.

Khi sắp xếp mấy bộ quần áo và đồ dùng cần thiết vào ba lô, con gái đến gần bên tôi hỏi:

- Ba chuẩn bị đi Pleiku?
- Con cũng để ý nữa sao?
- Con đã lớn, con đã mười tám tuổi, được thực hiện quyền lợi và nghĩa vụ công dân !
- Con biết đùa từ bao giờ?
- Con không đùa, thật đấy.
- Con muốn nói gì đây?
- Con muốn tham gia vào mọi việc trong gia đình.

Tôi trở mặt nhìn con gái và bắt gặp ánh nhìn xoi mói, không bằng lòng. Tôi nói:

- Như mọi năm mà, đâu có gì đặc biệt.
- Con thấy, đã nhiều năm rồi ba làm điều đó. Nhưng ba có biết mỗi năm như vậy là thêm một nỗi buồn âm thầm len lén vào tim má, làm lòng má tê buốt mà không biết ngổ cùng ai.
- Con không nên quan trọng hóa vấn đề.
- Ba là đàn ông, biết yêu. Má là phụ nữ biết ghen chứ!
- Yêu và ghen nữ nam gì mà không có.
- Thế thì có người phụ nữ nào muốn chồng mình san sẻ tình cảm cho người khác không?
- Tất nhiên là không.
- Thế sao ba cứ làm điều đó?
- Ba và má đã thỏa thuận, đã có quy ước.
- Hồi đó chắc má yêu ba nhiều, còn trẻ thiếu kinh nghiệm nên dễ dàng chấp nhận.

- Yêu nhiều thì có, nhưng không dễ dàng chấp nhận đâu con. Phải mất cả tuần lễ giận hờn, giằng co suy nghĩ thuyết phục má con mới tỏ ra dễ thương.

- Má là người người giàu nghị lực và sức chịu đựng cao, không chỉ thoáng qua rồi thôi mà kéo dài suốt năm này qua năm nọ. Má đã sống chung với nỗi khổ trong suốt đời mình. Dù không nói ra nhưng má đau xé lòng mỗi lần ba về nơi ấy.

- Nghiêm trọng vậy sao?

Ba không biết hay không muốn biết, chuyện vợ chồng, phụ nữ rất nhạy cảm. Ba cứ nghĩ căn phòng, chiếc giường, cặp gối, tấm chăn dành riêng cho hai người bỗng chỉ có một người ôm gối chiếc và biết chắc chồng mình về với người yêu cũ. Dù có viện dẫn lý do nào thì mà vẫn cảm thấy bị xem thường và tổn thương rất lớn. Đây là sự thật mà ai cũng nghĩ tới. Con không tin người tình mà ba hẹn hò hằng năm, suốt 365 ngày gặp lại mà không có những nụ hôn trao nhau, mà không có gân gũ xác thịt... Con muốn ba dành trọn vẹn tình cảm của ba cho má và cho con.

- Ba vẫn thương yêu má và con và sẽ mãi mãi như thế.

- Không, ba đang ngoại tình.

- Con không nên nặng lời với ba và cũng không nên tưởng tượng nhiều, đi quá xa. Ba già rồi.

- Những năm còn trẻ thì sao? Ba không thấy khó chịu và toét toét sau mấy ngày trở về, bước vào căn nhà này chung giường với má, vuốt ve má rồi hôn má và va chạm xác thịt với má - Xin lỗi ba, con đang rất phẫn nộ...

- Hãy sáng suốt và bình tĩnh, sự việc không tồi tệ như con tưởng đâu

- Dù gì con cũng không chấp nhận.

- Con gái ba khó tính và ích kỷ.

- Ích kỷ để bảo vệ hạnh phúc gia đình đó ba.

- Ba biết không, chỉ hai ngày xa ba mà má thơ thẩn như người mất hồn. Con không muốn gia đình buồn bã, ảm đạm trong những ngày Chúa sinh ra đời. Đàn bà rất ghét thói trăng hoa và rất dị ứng với mùi phấn son lạ. Không có loại thuốc tẩy nào tẩy sạch vết bẩn đó. Thà không sống với nhau, chứ cứ tưởng tượng ra tình cảm ba đang chia sẻ cho người khác là má rất đau...

- Con đang buộc tội ba, lên án ba?

- Con chỉ nói ra nỗi ray rức mà má đang chịu đựng.

Con gái đã chỉ cho tôi thấy ý nghĩ không đúng bấy lâu của nhà tôi. Tôi muốn nỗi dằn vặt của nhà tôi chấm dứt, không phải mãi mang trong lòng những điều ngộ nhận. Tôi buộc miệng nói với con gái:

- Lần này con có đi chơi với ba không?

Bất ngờ bởi câu nói của tôi, do dự một hồi, con gái nhìn tôi bảo:

- Nếu ba đồng ý cho con đi.

- Có gì mà không đồng ý.

Tối sân bay Pleiku khoảng 11 giờ, tôi và con gái gọi taxi về khách sạn. Tắm rửa, ăn trưa và nghỉ ngơi. Chúng tôi không có nhiều thời gian, chỉ ghé thăm những bạn thân, thời gian còn lại tôi dành cho gia đình đưa em trai của “H”. Đường như đứa em trai của “H” biết tôi sẽ đến, nên đã chuẩn bị nồi cari bánh mì và thịt nguội. Sau khi giới thiệu con gái, chúng tôi lại rai đến tối. Phố đã lên đèn, con đường dẫn vào nhà thờ hai bên cổng hoa, ánh sáng lung linh, tiếng cười nói xôn xao của con chiên đi qua lại càng lúc càng đông vui. Không khí ngày Giáng sinh nhộn nhịp, rộn ràng như ngày hội.

Tôi bảo với đứa em trai của “H”:

- Đêm nay chắc em thức khuya?
- Xong lễ phải sau 24 giờ.
- Anh đưa con gái dạo phố cho biết, vì nó chưa lên Phố núi lần nào.
- Anh cứ thoải mái.

Tôi gọi taxi đưa con gái qua những con dốc, đi hết các con đường quanh co tuy có rộng hơn, thoáng hơn, nhưng cùng chỉ “đi năm phút đã về chốn cũ”. Đến 20 giờ tôi bảo người tài xế đưa chúng tôi đến Biển Hồ. Tôi nói với con gái:

Nơi đây không còn là điểm du lịch như ngày xưa mà là nơi sinh thái và là nguồn nước sạch của đồng bào thành phố Pleiku ăn uống, có bảo vệ, không ai được xả rác bừa bãi, chỉ được dạo chơi ven hồ, không được xuống sâu... Tôi và con gái bước lên những bậc tam cấp đến tháp cao nhất để được thấy hết phong cảnh, Trên cao gió lồng lộng thổi lạnh lạnh, con gái co ro đưa mắt ngắm nhìn. Hôm nay là Noel nhưng là ngày 12 âm lịch. Vàng trăng khuyết treo lơ lửng trên đỉnh núi, sao khuya lấp lánh qua màng sương mỏng. Tôi lặng lẽ trôi về dĩ vãng:

“Ngày đó, biến cố tháng 4/1975 tôi và em theo đoàn xe hàng ngàn chiếc tháo chạy khỏi Pleiku. Khi đoàn xe đến ngã ba Phú Bổn theo tính lộ 7B về Tuy Hòa. Con đường thời Pháp thuộc lâu lắm mới đi lại, ổ gà lớn nhỏ, hai bên rừng rậm đoàn xe di chuyển chậm, xe này thấy được xe kia nhờ những ánh đèn pha. Đi được một đêm thì vỡ đội hình, mất trật tự, hỗn độn vì rocket trên trục thẳng rĩa hai bên bìa rừng hộ tống, còn pháo bên kia thì bắn chặn đoàn xe. Đạn nổ trên đầu ầm ầm, khói bụi mù mịt, tiếng người gọi nhau ới ới. Thật hãi hùng. Người dân chạy giữa hai làn đạn, sống chết như trở bàn tay. Máu đã đổ, em và tôi lạc nhau từ đó... Đến Sông Ba, cầu bị hư, phải chờ nước xuống, cả nhà lội qua sông được trục thẳng bốc về Tuy Hòa, rồi Nha Trang, rồi vào Saigon. Được mấy tháng thì phải theo lệnh của ủy ban quân quản Sài Gòn thông báo trên đài phát thanh về nhiệm sở cũ trình diện.”

Tôi trở về Pleiku đến nhà em nhưng cửa đóng im lìm. Mất cả nửa tháng trời tôi trở lại tỉnh lộ 7B vào các làng dân tộc tìm em nhưng chẳng thấy em đâu. Một tháng, hai tháng rồi ba tháng qua đi bất tin. Xem như mất tích.

“Em yêu dấu! Chiến tranh thật đáng nguyên rủa phải không? Nó đã cướp mất cái quý giá nhất của anh. Đó là em. Chúng ta đã là nạn nhân. Anh còn nhớ em

từng nói với anh đòi người có hai ngày đáng nhớ là “Ngày cưới và ngày chết”. Ngày cưới em không có, ngày chết thì mọi người không biết. Đó là nỗi bất hạnh của em. Anh đã chọn ngày 24/12 hằng năm. Ngày mà thế giới an lành người người hạnh phúc làm ngày mất của em. Mới đó mà đã 37 năm, như một lời nguyện anh đã đến đây, vào mùa này, vào đêm này, để nghe tim mình thổn thức. Để nhớ lại những nụ hôn nồng nàn, thắm thiết đã trao nhau với mong ước “Tình viên mãn”. Em ạ! Chuyện chúng mình không trọn vẹn, tuổi trẻ đã đi qua. Hốc đá kia rêu phong phủ mờ, bóng cây này cao to già cỗi, nhưng tình yêu anh dành cho em vẫn đọng đầy như ngày tháng cũ”...

Chuông nhà thờ đầu đó ngân vang giục giã con gái vỗ nhẹ vai tôi bảo:

- Khuya rồi về thôi ba.

Con gái nắm tay tôi bước xuống những bậc tam cấp. Đêm sâu lắng, không gian quanh quẽ, những đôi tình nhân ban tối nép vào nhau dưới bóng cây tình tự đã biến đâu hết. Chậm chậm qua hết con dốc, đứng chờ taxi, từng cơn gió khuya lướt qua lạnh lạnh, lòng quặn thắt. Con gái hỏi:

- Người tình của ba đã mất?

- Con biết rồi đó.

- Suốt 37 năm nay ba vẫn làm thế?

- Đó là hành động tưởng niệm, để nhớ ngày mất của một người... Hằng ngày ta phải tắt bật lo toan những điều thiết thực gần gũi hơn như ba má và con. Con gái kéo tôi sát vào lòng hôn và hỏi:

- Bao lâu sau thì ba lấy má?

- Ba năm sau ba lấy má và vào Saigon sinh sống. Hằng năm ba lại về.

- Má có hiểu hết mọi chuyện hay không?

- Có lẽ là không, cứ tưởng người ấy còn sống, nên mỗi lần ba về Pleiku má có vẻ bực bội. Tôi hỏi con gái:

- Theo con, ba có tệ như con nghĩ không?

- Có thể ngoại tình trong tư tưởng.

- Ba không nghĩ như thế, vì người ấy đã qua đời. Một ngày cho ba để nhớ, sao má và con lại hẹp hòi.

- Con đã hiểu, rồi má sẽ hiểu.

- Cám ơn con.

- Ba lại khách sáo.

- Sau chuyến đi này gia đình ta sẽ không còn không khí nặng nề nữa.

- Thật diễm phúc được làm người yêu của ba.

- Má con thì sao?

- Con nghĩ, má cũng rất hạnh phúc khi biết được sự thật.

Chiếc taxi dừng lại đón chúng tôi. Lên xe quay lại nhìn, loáng thoáng, chớp chờn trong màn sương mỏng dường như có em trong đó, tôi nhủ thầm: Thôi em

nhé, em ở lại với trăng gió Biển Hồ vui vẻ. Ba mươi bảy năm, mỗi năm một lần
“Ngày của chúng mình” anh đã làm xong. Tạm biệt em.

Đỗ Văn Ngọc
Saigon - Tháng 12/2012